

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. IV. Etsi S. Ambrosius ostenderet, Catholocos non docere, quæ putabat: se tamen ne falsa crederet, ea quæ credenda sunt, sibi demonstrari voluisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

tamenta luctari, per continuam sui abnegationem: nec aliud solatium in adversis præter Dei voluntatem querere, & solida gaudia in oratione gustare: indeque omnem vigorem suum trahere, cessarent de illis male sentire, & pede suo eos metiri.

2. Maximi momenti est ad conversionem ab hæresi, sectariorum injurias cognoscere, dum mentiuntur Catholicos docere, quæ abominantur. Id sane in Manichæis clare deprehendit Augustinus, à quibus persuasus est, Catholicos sentire, hominem secundum corpus creatum ad imaginem Dei, quod & absurdum, & falsum est.

CAP. IV.

Et si S. Ambrosius ostenderet, Catholicos non docere, quæ putabat: se tamen ne falsa crederet, ea quæ credenda sunt, sibi demonstrari voluisse.

1. **C**UM ergo nescirem, quo modo hæc subsisteret imago tua, pulsansque proponerem, quomodo credendum esset, non insultans opponerem, quasi ita creditum esset: tanto igitur acrior cura rodebat intima mea, quid certi retinerem, quanto me magis pudebat, tamdiu illusum & deceptum promissione certorum, puerili errore & animositate, tam multa incerta quasi certa garrisse. Quod enim falsa essent, postea mihi claruit. Certum tamen erat, quod incerta essent; & à me aliquando pro certis habita fuissent, cum Catholicam tuam cæcis contentionibus accusarem, & si nondum compertam vera docentem, non tamen ea docentem, quæ graviter accusabam. Itaque confundebam, & convertebar; & gaudebam Deus meus, quod Ecclesia
unica

unica, corpus unici tui, in qua mihi nomen Christi infanti est inditum, non saperet infantiles nugas: neque hoc haberet in doctrina sua sana, quod te creatorem omnium in spacium loci, quamvis summum & amplum, tamen undique terminatum membrorum humanorum figura, contruderet.

2. Et gaudebam etiam, quod vetera scripta legis & prophetarum, jam non illo oculo mihi legenda proponerentur, quo antea videbantur absurda, cum arguebam tanquam ita sentientes sanctos tuos; verum autem non ita sentiebant. Et (tanquam regulam diligentissime commendaret) sæpe in popularibus sermonibus suis, dicentem *2 Cor. 3. 6.* Ambrosium lætus audiebam: *Litera occidit, spiritus autem vivificat*, cum ea, quæ ad literam, perversitatem docere videbantur, remoto mystico velamento spiritualiter aperiret, non dicens quod me offenderet: quamvis ea diceret, quæ utrum vera essent, adhuc ignorarem. Tenebam enim cor meum ab omni assensione, timens præcipitium, & suspendio magis necabar.

3. Volebam enim eorum, quæ non viderem, ita me certum fieri, ut certus essem, quod septem & tria decem sint. Neq; enim tam insanus eram, ut ne hoc quidem putarem posse comprehendi; sed sicut hoc, ita cætera cupiebam: sive corporalia, quæ coram sensibus meis non adessent: sive spiritualia, de quibus cogitare nisi corporaliter nesciebam. Et sanari credendo poteram, ut purgatiores acies mentis meæ dirigeretur aliquo modo in veritatem tuam semper man-

nen-

nentem, & ex nullo deficientem. Sed sicut evenire affolet, ut malum medicum expertus, etiam bono timeat se committere: ita erat valetudo animæ meæ, quæ utique nisi credendo sanari non poterat. Et ne falsa crederet, curari recusabat: resistens manibus tuis, qui medicamenta fidei confecisti, & aspersisti super morbos orbis terrarum, & tantam illis auctoritatem tribuisti.

V S V S.

1. Claram esse Scripturam contendunt nostri Sectarii; contrarium suo exemplo demonstrat Augustinus, qui ideo cum Manichæis Scripturas veteres rejecit, quia figuras rerum & verborum secundum literam accipiens, multa absurda iis contineri putabat. Doctus vero à S. Ambrosio *Litteram occidere, spiritum vivificare*, id est figuratas locutiones ad literam non accipiendas, denique respicit. Cum vero ejusmodi verborum & figurarum obscuritate Scripturæ abundant, clarum est eas claras non esse. 2 Cor. 3. 6.
2. Necessè est eos qui ad veritatem aspirant, *captivare intellectum suum, & redigere in obsequium Christi*. S. D. hanc maxime ob causam in Manichæorum hæreses incidit, quod putaret Catholicos fidei quam imperarent, rationem non habere, Manichæos vero mysteriorum suorum causas explicare posse. 2 Cor. 10. 5.
De ntil. cred. c. 7.

C A P. V.

Rectè juberi apud Catholicos, ut credantur, quæ demonstrari nequeunt: Scripturas vero à Dei providentia ministratas, ex earum auctoritate concludit.

1. **E**X hoc tamen quoque jam præponens doctrinam catholicam, modestius